పార్వతి గుణపాఠం

ఓరోజున పొద్దున్నే పార్వతీ పరమేశ్వరులు ఓ చిన్న మేఘం ఎక్కి మార్నింగ్ వాక్‌కి బయల్దేరారు. భూభాగమంతా తిరిగి భారద్దేశం దాటుతోంటే పార్వతి కిందకుచూసి అక్కడ కనిపించిన అందమైన దృశ్యాలకు ముచ్చటపడి పోయింది.

"నాథా! భూమ్మీద ఇంత అందమయిన ప్రదేశముందని ఎప్పుడూ చెప్పారు కారేం? అబ్బ! ఆ చక్కని సరోవరాలూ అందమైన ఆ వాహనాలు, భవనాలు, రోడ్లూ – కాసేపు అక్కడ తిరిగివద్దాం. రాకూడదూ?" అంటూ గోముగా అడిగింది శివుడిని.

శివుడు ఓ క్షణం ఆలోచించాడు.

"కాని పార్వతీ! దూరపు కొండలు నునుపని ఓ పుస్తకంలో ఓ కవితో నేనే రాయించాను" నసిగాడు శివుడు.

పార్వతి బుంగమూతి పెట్టేసింది.

"అవున్లెండీ, మీరెప్పుడూ ఇంతే. అడగ్గానే ఎప్పుడు నా ముద్దు చెల్లాంచారనీ..." అని వెనక్కు తిరిగి రంయ్‌న వెళ్ళిపోయింది.

శివుడు ఖంగారుపడి ఆమె చేయి పట్టుకుని ఆపేశాడు.

"సరే– పద పార్వతీ! నువ్వంతగా మనసు పడుతుంటే కాదని ఎలా అంటాను. అయితే ఓ విషయం గుర్తుంచుకో! మనం ఇప్పుడు భూలోకం చేరామంటే చీకటిపడే వరకూ మళ్లీ వెనక్కి రాలేం? అంతవరకూ మన మహిమలేం పనిచేయవు. మానవరూపంలో అలా ఉండిపోవాల్సిందే!"

"మరేం ఫర్వాలేదు నాథా! ఎప్పుడూ ఈ మబ్బుల్లో తిరిగి తిరిగి విసుగుపుడుతోంది, పదండి వెళ్దాం... అందామె.

మరుక్షణంలో ఇద్దరూ మానవరూపం ధరించి భూలోకంలోకి దిగిపోయారు.

శివుడు వెంటనే తన మాయాజాలంతో నోట్లతో నిండిపోయిన మనీపర్సుని సృష్టించి జేబులో పెట్టుకొన్నాడు.

"అదేమిటి నాథా?" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

"డబ్బు! ఇక్కడ డబ్బు లేనివాడిని కుక్కలు కూడా లెక్కచేయవు"– అన్నాడు శివుడు నవ్వుతూ. ఇద్దరూ కొంచెం రద్దీగా ఉన్న ఆ రోడ్డుమీద పక్కపక్కనే నడువసాగారు.

"నాథా అదుగో సరోవరం! నేను చెప్పలేదూ! ఎంత బావుందో చూడండి!" అంది పార్వతి ఎదురుగ్గా కనబడుతున్న పెద్దకొలను చూపుతూ.

శివుడు ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నువ్ చెప్పింది నిజమే పార్వతీ! కాని మనుషులూ, వాహనాలూ, ఆ సరోవరంలో నుంచే అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాయేమిటి?" అన్నాడు ఆలోచిస్తూ.

ఇద్దరూ ఆ సరోవరం దగ్గరగా వచ్చారు. ఒక్కసారిగా గుప్పున ముక్కులు పగిలే దుర్వాసన కొట్టింది.

"అబ్బ!" అంది పార్వతి ముక్కుమూసుకొని వాంతయేట్లు మొఖం పెట్టి శివుడు కూడా ముక్కు మూసుకొని పక్కనే నడుస్తున్న ఓ విద్యార్థిని "ఏమిటంత దుర్వాసన వస్తోందిక్కడ?" అనడిగాడు.

ఆ విద్యార్థి ఓసారి వారిద్దరినీ ఎగాదిగా చూచి "పేద్ద దేవలోకంనుంచి దిగివచ్చినట్లు పోజు పెడుతున్నారే! ఆ డ్రైనేజీ పైప్ పగిలి ఆ నీరు ఇలా లీకవుతూ వుంటుంది. నా చిన్నప్పటి నుంచీ ఇదింతే! మరి ఆ నీరు దుర్వాసన కొట్టక పన్నీటివాసన కొడుతుందా?" అనేసి తన దారిన తను ఆ నీళ్ళలో ఈదుకొంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

"చూశావా పార్వతీ! ఇది సరోవరం కాదట! డ్రైనేజి పైపులు పగిలి చేరుకొన్న నీరట!" అన్నాడు శివుడు ఆశ్చర్యంగా.

"మరిప్పుడీ పాడు నీళ్ళలోనే దిగి నడవాలా మనం?"ఏడుపు మొఖంతో అడిగింది పార్వతి.

శివుడు ఓ ఉపాయం ఆలోచించాడు.

"పోనీ, ఓ పనిచేద్దాం! టాక్సీలో ఈ సరోవరాన్ని దాటేద్దాం!" అన్నాడు టాక్సీ కోసం వెతుకుతూ.

అరగంట నిలబడ్డాక ఖాళీ టాక్సీ దొరికింది.

"ఎక్కడికెళ్ళాలి?" అడిగాడు టాక్సీవాడు శివుడిని.

"ఎక్కడికా! ఎక్కడికంటే ... ఎక్కడికి పార్వతీ?" పార్వతీ నడిగాడు.

"అదే! మనం ఇందాక బస్‌మీద చూళ్ళేదూ? అదేమిటి కోటి – కోటీకెళ్ళాలని చెప్పండి–"

"కోటీకెళ్ళాలోయ్..." అన్నాడు శివుడు.

"మీటరు మీద యాభయ్ రూపాయలివ్వాలి" అన్నాడు టాక్సీవాడు.

"ఎందుకూ"

"పిచ్చిప్రశ్న లేయకు? ఎందుకేమిటి? అందుకిష్టమయితే రా, లేకపోతే ఫో!" టాక్సీ స్టార్టుచేసి వెళ్ళిపోబోయాడు వాడు.

శివుడు గాభరాగా వెంబడిపడ్డాడు.

"సరే– అలాగే తీసుకొందువుగాన్లే! ఆపు" అన్నాడు బ్రతిమాలుతూ.

టాక్సీవాడు ఆపి వెనుకడోర్ తెరిచాడు. శివుడూ పార్వతి లోపల కూర్చున్నారు... టాక్సీ బయల్దేరింది.

"ఇదే ఊరు? ఏ ప్రాంతం?" అడిగాడు శివుడు టాక్సీ డ్రైవరుని.

"ఇదా? హైద్రాబాద్! ఆంధ్రేరాప్రదేశ్ రాజధాని!" జవాబిచ్చాడు టాక్సీవాడు.

టాక్సీ కోఠీలో ఆగింది.

మీటరుచూసి రెండు పదినోట్లు తీసి ఇచ్చాడు శివుడు.

"మీ ఊళ్ళో టాక్సీలుండవా?" అడిగాడు టాక్సీడ్రైవరు.

"ఉంటాయి! కాని వాటికి మీటర్లుండవు... సీట్లూ వుండవ్–" అంది పార్వతి– టాక్సీ వెళ్ళిపోయింది. బాగా రద్దీగా వుందారోడ్డు.

"అబ్బ! ఎంత బావుందో ఈ సెంటరు"ఆనందంగా అంది పార్వతి చుట్టూ ఉన్న షాపులవంక చూస్తూ. ఇద్దరూ కొద్ది దూరం నడిచారు. కాఫీ హోటల్ అన్న బోర్డు కనిపించింది వారికి!

"నాకు కాఫీ తాగాలని వుంది నాథా!" అంది పార్వతి.

ముందు నడుస్తోన్న ఓ యువకుడి భుజం మీద తట్టి "ఇక్కడ నుంచి కాఫీ హోటల్ ఎక్కడుందో తెలుసా బాబూ?" అనడిగాడు శివుడు.

"ఏమిటీ అన్నావ్? బాబూ అనా? అంటే నేను మగరాయుడిలా కనబడుతున్నానా నీ కళ్ళకి? లేకపోతే తెలీనట్లు నటించి నా భుజం మీద చేయివేద్దామనా?" కోపంగా అడిగిందా యువతి చొక్కా చేతులుపైకి మడుస్తూ.

శివుడు భయపడిపోయాడు. "పొరబాటయింది. మీరు ఆడపిల్ల అనుకోలేదు" అన్నాడు నొచ్చుకుంటూ.

"అలా దారికి రా! అదిగో!" అదే ఆ కాఫీ హోటలు బాగుంటుంది–" అందా అమ్మాయ్ – దూరంగా ఉన్న ఒక హోటల్ చూపిస్తూ –

శివుడూ, పార్వతీ ఆ హోటల్లోకి నడిచారు.

"ఫలాహారా లేవున్నయ్?" సర్వర్‌ని అడిగాడు శివుడు.

"ఇడ్లీ, వడా, దోసె, ఊతప్పా, పూరీ."

"దోశె ఎంత?" అడిగాడు శివుడు.

"నూట ముప్పై రూపాయలు..."

కెవ్వున కేకవేశాడు శివుడు.

"ఏమిటి? దోశె నూటముప్పైరూపాయలా?"

"ఇష్టమయితే తిను, లేకపోతే బయటకు ఫో! ఆ కేకలేమిటి అసహ్యంగా!" కోప్పడ్డాడు సర్వరు.

"అదికాదు మరీ నూట ముప్పైరూపాయలనేసరికి భయం వేసింది. అయినా ఇలా ఇష్టమొచ్చినట్లు హోటల్‌వాళ్ళు ధరలు పెంచేస్తే అడిగేవారెవరూ లేరా ఇక్కడ?"

సర్వర్ ఘొల్లున నవ్వాడు.

"పిచ్చి నాయనా! ఇది ఆంధ్రప్రదేశ్! ఇక్కడ హోటల్‌వాళ్ళ జోలికొచ్చే వారెవరూ లేరు. ఇదే మద్రాస్‌గానీ, బొంబాయిగానీ అయితే హోటల్‌వాళ్ళ మీద చాలా కంట్రోల్స్ ఉన్నాయిగానీ దేముడి దయవల్ల మాకలాంటి యిబ్బందులేమీ లేవు. మా ఇష్టం!మా రాజ్యం! రేపొద్దున్న దోసె రెండు వందల రూపాయలన్నా సరే అందరూ నోర్మూసుకొని తినాల్సిందే...అది సరేగానీ నీకేం ఇమ్మంటావ్ ఇప్పుడు? ఒన్ బైటూ కాఫీ ఇవ్వనా?"

సరేనని తలూపాడు శివుడు. బయట పెద్ద వర్షం కురిసి వెలిసిపోయింది.

రెండు నిమిషాల్లో రెండు కప్పుల్లో సగానికి కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చాడు సర్వరు.

తాగి బిల్లు చెల్లించి బయటికొచ్చారిద్దరూ. రోడ్లమీద గుంటలన్నీ వర్షం నీటితో నిండివున్నయ్.

"అబ్బ.. ఎంత బావుందో ఆ నీళ్ళ గుంటలు" నీళ్ళగుంటల్లో నడుస్తూ అంది పార్వతి.

అంటూనే 'అమ్మో' అని కేకవేసి గుంటలో మెడలోతుకి దిగిపోయింది. అదే క్షణంలో జనమంతా పోగయి ఆమెని బయటకు లాగారు.

'ఇదేమిటి రోడ్డుమీద ఇంతలోతు గుంటలా?" చీర పిండుకొంటూ ఉక్రోషంతో అందామె.

"ఇది మున్సిపల్ కార్పొరేషన్ వాళ్ళు పైపులకోసం తవ్వినగొయ్యి! కొంచెం అవతల నీళ్ళగుంట వుంది చూశారూ అది ఎలక్ట్రిసిటీ డిపార్టుమెంట్ వాళ్ళది. ఈ రెంటికీ మధ్య వున్నది డ్రైనేజీ స్కీమ్ వాళ్ళది. ఇలా ఎవరి గొయ్యి వాళ్ళు తవ్వుతూనే ఉంటారిక్కడ. అయితే తమాషా ఏమిటంటే యెవడు తీసిన గోతిలో వాడు మాత్రం పడడు. ఎవరే గొయ్యి తీసినా పడేదిమాత్రం యెప్పుడూ మనమే..." అన్నాడో తల మాసిపోయిన వ్యక్తి. అని నాలుగడుగులు వేసి అతనో గోతిలోపడి పోయేడు. అందరూ అతనిని అతి కష్టంమీద బయటకు లాగేరు.

"చూశారా! ఇది కొత్తగొయ్యి! నిన్నటి వరకూ లేదిది. రాత్రి మరేదో కొత్త డిపార్ట్‌మెంట్ వాళ్ళు తవ్వినట్లున్నారు. అందుకని కొత్తచేసింది. నాకు...." అన్నాడా వ్యక్తి చలికి వణికిపోతూ.

పార్వతి మొఖం మాడిపోయింది.

"త్వరగా బస్‌లో ఇంటికెళ్ళండి! తడిసిపోయారు..."అన్నాడు శివుడు జాలిగా.

"బస్‌లోనా? నాలుగు రోజుల్నుంచీ ఆ ప్రయత్నంలోనే వున్నాను. ఇంతవరకూ ఒక్క బస్సూ ఈ స్టాప్‌లో ఆగితేనా?'' అని గొణుక్కుంటూ వెళ్ళిపోయాడతను నడుచుకొంటూ.

"ఇక్కడ పైనుంచి కనిపించినంత అందంగా లేదు నాధా!" అంది పార్వతి.

శివుడు నవ్వాడు.

ఇద్దరూ మరో నాలుగడుగులు వేశారు. హఠాత్తుగా ఓ లారీ యెదురుగ్గా అమితమైన వేగంతో వచ్చి ముందున్న సైకిల్ రిక్షానీ, ఓ స్కూటర్‌నీ డాషిచ్చి వాళ్ళమీద నుంచే ఆగకుండా వెళ్ళిపోయింది. ఆ రిక్షా వచ్చి పార్వతి మీద పడింది.

"అమ్మో!" అంటూ అక్కడే కూలబడిపోయింది పార్వతి. బోలెడుమంది జనం ఆమె చుట్టూ మూగిపోయారు.

"అదృష్టవంతురాలు! నడుము ఒక్కటే పోయింది! అసలు ప్రాణాలు పోవాల్సింది!" అన్నారెవరో.

"అదేమిటీ? ఆ లారీవాడు అంత అజాగ్రత్తగా తోలడమే కాకుండా, ప్రమాదం జరిగినా పారిపోతాడేం? పోలీసులు వెంబడిపడరూ?" అడిగాడు శివుడు పార్వతిని లేవదీస్తూ.

అందరూ ఘొల్లున నవ్వారు.‘ఈ వూళ్ళో లారీల వాళ్ళకీ, ఆటోల వాళ్ళకీ పూర్తి స్వాతంత్ర్యం వుంది. 1947, ఆగస్టు 15న వచ్చిందట వాళ్ళకది!”

‘అవన్నీ నీకెందుగ్గానీ ముందు నీ భార్యను హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్ళు. ఒకవేళ ఆ కాలి కేమయినా ఫ్రాక్చరయిందేమో!” ఇంకొకరు అన్నారు. వెంటనే ఆమెని రిక్షాలో వేసుకొని హాస్పిటల్ చేరుకున్నాడు శివుడు. తీరా రిక్షా వాడికి డబ్బివ్వబోతే పర్సు కనిపించలేదు. అసలు జేబేలేదక్కడ. “అయ్యో! నా పర్సు కొట్టేశారు....” అన్నాడతను ఆందోళనగా.

‘పోనీలే? నా డబ్బివ్వకపోతే పోనీగాని ముందా అమ్మను డాక్టరుకి చూపించు” జాలిపడి అన్నాడు రిక్షావాడు.

శివుడు పార్వతిని మోసుకొని డ్యూటీ డాక్టర్ దగ్గర కెళ్ళాడు.

ఆమెను పరీక్షించి “ఎడ్మిట్ చేయాలి. కానీ ప్రస్తుతం బెడ్స్ ఖాళీ లేవు....”అన్నాడు డాక్టరు.

“మరేం చేద్దాం?” ఆందోళనగా అడిగాడు శివుడు.

“చేసేదేముందీ కథకంచికీ... మీరింటికీ” నవ్వుతూ అన్నాడతను.

శివుడు దిగాలుపడిపోయాడు. డాక్టర్ అతన్ని చూసి జాలి పడ్డాడు.

“పోనీలే గదాని నీకు ఉపాయం చెప్తున్నాను. నీ భార్యను ఎడ్మిట్ చేయాలని ఉంటే అయిదొందల రూపాయలివ్వు! ఎలాగోలా బెడ్ ఖాళీచేయిస్తాను...”

శివుడికి దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది. “డాక్టరుగారూ! నన్ను నమ్మండి. నా దగ్గరున్న డబ్బంతా యెవరో కొట్టేశారిందాక...” అన్నాడు దీనంగా.

“ఇరవై నాలుగో కేసు” అన్నాడు డాక్టరు సీరియస్‌గా.

“ఏమిటది? ఇలా బెడ్ లేకపోవడమా?”

‘కాదు? ఇలా జేబుకొట్టేశారని అబద్ధాలు చెప్పే కేసులు...”

ఈలోగా పార్వతి కొంచెం కోలుకుంది. అప్పుడే రెండు డెడ్ బాడీలు బయట కెళ్తున్నాయ్–

“వద్దులే నాథా! ఈ హాస్పిటల్లో వాళ్ళు యెదురుడబ్బిచ్చినా నేనుండను...” అంది కిటికీలోనుంచి వార్డులోకి చూస్తూ.

ఇద్దరూ బయటికొచ్చారు. శివుడిని ఆసరాగా తీసుకొని నెమ్మదిగా రోడ్డుమీద నడవసాగిందామె.

హఠాత్తుగా నలుగురు వ్యక్తులు వచ్చి వాళ్ళముందు నిలబడ్డారు.

"భలే అందంగా వుంది ఫిగరు!" అన్నాడొకడు పార్వతిని చూస్తూ.

"లాక్కెళ్దామా?" అన్నాడు ఇంకొకడు.

మరొకడొచ్చి ఆమె చేయి పట్టుకొన్నాడు.

"ఏయ్ వదులు.." కోపంగా అంది పార్వతి.

శివుడు అతనిని లాగి కొట్టబోయాడు. మిగతా ముగ్గురూ అతని చేతులు విరిచి పట్టుకొని వెనక్కు తోశారు. వెల్లకిలా పడిపోయాడు శివుడు.

రోడ్డునపోయే కొంతమంది మూగపోయారక్కడ.

"చూడండి! వీళ్ళెవరో నా భార్యమీద అత్యాచారం చేస్తున్నారు" అన్నాడు శివుడు వాళ్ళని ప్రాధేయపడుతూ.

వాళ్ళు నవ్వారు.

"పిచ్చివాడా! మాకు చెప్తే మేమేం చేయగలం? ఆ నలుగురూ ఈ ప్రాంతానికి గూండాలు. అందులో ఒకడు మినిష్టర్ కొడుకు! వాళ్ళ కెదుర్లేదు. పోలీసులు కూడా భయపడాల్సిందే వాళ్ళకు.

కొద్దిరోజుల క్రితం యింకో ప్రాంతంలో గూండాలు ఓ కాబేరే ఆర్టిస్ట్‌ని నడిరోడ్డు మీదనుంచి యెత్తుకుపోయి రేప్ చేశారన్న వార్తను నువ్ పేపర్లో చదవలేదూ?" అడిగారు వాళ్ళు.

శివుడు తెల్లముఖం వేశాడు.

ఈ లోగా ఆ గుంపుని చూసి పోలీస్ వ్యాన్ వచ్చిందక్కడికి, అది చూసి గూండాలు నెమ్మదిగా జారుకొన్నారక్కడి నుంచి. శివుడికి పోలీస్ వ్యాన్ చూసేసరికి యెక్కడ లేని ధైర్యం వచ్చింది.

"అదిగో! వాళ్ళే నా భార్య మీద అత్యాచారం చేయబోయింది..." వెళ్ళిపోతున్న గూండాలవంక చూపుతూ ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో అన్నాడు శివుడు.

వాళ్ళని ఓసారి చూసి నవ్వాడు సబిన్ స్పెక్టర్.

"మీరిద్దరూ వాన్ యెక్కండి!" అన్నాడు శివుడితో.

"మేమెందుకు?" అడిగాడు శివుడు ఆశ్చర్యంగా.

"మీతో కాకపోతే ఆ గూండాలతో మాకెందుకూ? వాళ్ళను పట్టుకోబోతే వాళ్లెలాగూ యెదుర్తిరుగుతారు. ఎదుర్తిరిగిన వాడిని నాలుగు తన్నకుండా మేము ఊరుకోలేముకదా!

తన్నిన ఆర్నెల్ల తరువాత వాడు ఏదో జబ్బుతో చచ్చినా పోలీసులు తన్నటంవల్లే చచ్చాడంటారు. దాంతో మా మీద కమీషన్‌లూ రిపోర్టులూ-ప్రజలు రాళ్ళు రువ్వటం-యెందుకొచ్చింది-ముందు వానెక్కండి! స్టేషన్‌కొచ్చి రిపోర్టిద్దురుగాని…”

చేసేది లేక వాన్ యెక్కారు పార్వతీ పరమేశ్వరులిద్దరూ.

రెండు నిమిషాల్లో వాన్ ఓ పోలీస్ స్టేషన్ ముందాగింది.

‘దిగండి’ అన్నారు వాళ్ళు.

పార్వతీ శివుడూ దిగి నుంచున్నారు.

‘నాథా! ఇక మనం వెళ్ళిపోదాం! యీ పాడు భూలోకం నాకు నచ్చలేదు’ అంది పార్వతి.

శివుడు తల ఊపాడు.

“మన మహిమలు మనకు రావడానికి యింకా టైముంది పార్వతీ! ఇంకొద్ది నిమషాలు ఆగితేగాని పొద్దుగూకదు” అన్నాడు నిరుత్సాహంగా.

“లోపలకు రండి!” అన్నాడు ఓ కానిస్టేబుల్.

ఇద్దరూ లోపలకు నడిచారు.

“ఏ వూరు మీది?” అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టరు.

“ఇక్కడికి చాలాదూరం!”

‘ఏం పనిమీద వచ్చారిక్కడికి?’

‘మా ఆవిడ వూరు చూద్దామని ముచ్చట పడింది…’

‘నువ్వలా బయట కూర్చో కాసేపు. నీ భార్యను ప్రశ్నించాలి…’

శివుడు బయటకు నడిచి బల్లమీద కూర్చున్నాడు.

మరుక్షణంలో పార్వతి కేకలు విన్పించాయి.

శివుడు అదిరిపోయి లోపలకు పరుగెత్తాడు. సబిన్‌స్పెక్టర్ సరసమాడబోయేడని ఇంతెత్తున యెగురుతూ తిట్టిపోస్తోంది పార్వతి.

‘అన్యాయం! ఆ గూండాల బారినుంచి రక్షించమని వేడుకుంటే మీరే ఇంత పని చేస్తారా?’ అరచాడు శివుడు.

‘వీడిని తీసుకెళ్ళి లాకప్‌లో పడేయండ్రా’ అరచాడు ఇనస్పెక్టర్.

ఇద్దరు పోలీసులు శివుడిని లాక్కెళ్ళి లాకప్‌లో వేశారు.

పార్వతి బిగ్గరగా కేకలు వేస్తోంది. శివుడు తల్లడిల్లిపోతున్నాడు.

'నాథా...' అంటూ బిగ్గరగా కేకలేస్తోందామె. "రక్షించండి నాథా!"

శివుడికేమి చేయడానికీ పాలుపోవడం లేదు.

హఠాత్తుగా గదిలో లైటు వెలిగింది.

శివుడు ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి బిక్కిరయాడు.

'పార్వతి! పొద్దుగూకిపోయింది! పద! ఇంక వెళ్ళిపోదాం!' అన్నాడు గట్టిగా.

మరుక్షణంలో ఇద్దరూ ఆకాశమార్గంలో పయనిస్తున్నారు.

'అరె! మనం పట్టుకొనే వున్నాం కదా! ఆ పిట్ట యెలా మాయమయింది?' ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు సబిన్స్పెక్టర్.

'అదేసార్ మాకూ అర్థం కావడంలేదు' అన్నాడు కానిస్టేబుల్స్.

మబ్బులో శివుడిమీద వాలిపోయినా పార్వతి యింకా వణుకుతూనే వుంది.

'నాథా! నన్ను మన్నించు! దూరపు కొండలు నునుపని మీరు చెబుతున్నా వినకుండా ఈ నగరం చూద్దామని కిందకు లాక్కెళ్ళాను మిమ్మల్ని. సమయానికి చీకటి పడకపోతే నా బ్రతుకేమయేది? ఇంకెప్పుడు భూలోకంవేపే చూడను!' అంది భయంగా.

ఆమె శిరస్సుమీద ఆప్యాంగా నిమురుతూ శివుడు నవ్వుకున్నాడు.

"పొద్దుగూకేవరకూ మన మహిమలు పని చేయవని పార్వతికి తను అబద్ధం చెప్పబట్టే ఇప్పుడు పార్వతి చక్కని గుణపాఠం నేర్చుకొంది. లేకపోతే ఆ భూలోకాన్నే శపించేసి సృష్టిని తారుమారు చేసిపారేసేది" అనుకొన్నాడతను గుంభనంగా.